

- На летището бяхме навреме, но там имаше стачка – е минахме все пак. Чекирахме раниците и се паркирахме пред изхода за нашия самолет. Не разчитайте да вземете подаръци от летището – има, но цените са други и не подлежат на договаряне 😊.
- В самолета пак беше студено – навлякох каквото имах и стисках палци този 1 час да мине по-бързо – е мина 😊.
- Лима пак ни чакаше както първия път – брауново движение, облаци и влага. Хотела беше друг – явно Алекс опипва обстановката за следващата група – няма лошо. Този беше по-лош от първия. Трима сме.
- Взехме една карта и отпрашихме към центъра на града с градския транспорт. Това поне са го направили както трябва. Булеварда, по който се движи автобуса е на няколко нива – движението е без прекъсване. Браво. Тук срещнах и хора, които ми отговаряха на английски – разбира се младежи. Триколките липсват напълно. Цивилизация, но за колко процента от хората в тази страна – 5% или по-малко ???

- Стигнахме в централната част – както навсякъде тук са министерствата, паметниците, дворците – ръката на испанските завоеватели си личи навсякъде. Казват, че са рушили всичко местно и са строили църкви – това е една от теориите за изоставянето на Мачу Пикчу – за да не го намерят и за да не го разрушат – кой знае ???

- Разходихме се – имаше всичко – улични артисти, атракции, концерти на открито и какво ли още не. Църквите бяха богати и впечатляващи. Хапнахме по половин пиле в един ресторант и обратно в хотела.

- Утре ни предстоеше тръгване към планините – това вече е друга ракия. Дано всичко да е в ред !!!

24 юни 2017 г.

- Половината пътешествие мина. Започва да ми се иска да сме си в къщи, но остава най-важното и предизвикателното – изкачването на Писко. И това ще стане. Днес тръгваме към планините.
- Отново луксозния автобус, отново дълго пътуване – този път отиваме на север. След като се помотахме около 1.5 часа, за да излезем от Лима, попадаме на пътя към Кордилера Бланка - Белите Планини – той върви покрай океана – отляво, а отдясно са пясъчни планини. След около 2 часа завиваме на дясно, поемаме на изток и започваме да се изкачваме. Отново гоним 4100-ната граница. Вечерта трябва да сме в Huacas.
- Уф – заболя ме врата да гледам нагоре – пътя се вие като змия и все нагоре. Красиво е !

- Мисля за всичко това, което ни очаква – дали ще се справим ???
- Пристигнахме в град късно вечерта - чакат ни новите водачи и все същото автобусче. Не, не точно същото – по-малко е и се наложи багажа да се качи на покрива му – няма проблем. Подредиха раниците горе, сложиха една мрежа, стегнаха я и към хотела – на другия ден видяхме, че много коли решават проблема с многото багаж точно по този начин. Този път спокойно можем да кажем, че сме в 4-ри звезден хотел.
- Още същата вечер посетихме магазина за взимане на оборудване под наем. Взех си едно жълто спално чувалче – вече имам всичко необходимо за горе. В магазина имаше всичко за планината – само пари да има човек. Цените на нещата са по-високи от българските – очила, ръкавици и т.н. Няма смисъл да се купуват неща от тук.
- Даже и за вечеря ни остана време и желание. Седнахме в едно симпатично ресторантче – обслужването беше бързо и на ниво, храната също – много вкусна. Май вече

свикнахме – пиле или риба. Просто за информация – цените на храната в ресторантите варират от 20 до 50 солета, което е от 10 до 25 лева – според това, което вземаш и консумираш. Имаше пак перуанска музика от един човек – и пее и свири и въобще

добре беше. Хайде да спим – утре тръгваме нагоре.

25 юни 2017 г

- Сутринта започва с редовната закуска. Автобусът този път е по-голям, но с нас ще бъдат и хората, които ще ни помагат в нашето пътешествие 8 местни момчета – изглеждат якички. Днес трябва да стигнем до 4600 метра. Отделяме в торби всичко това, което няма да ни трябва горе и го оставяме в хотела. Е, раницата олекна мъничко ☺, но добре, че няма да я нося аз.
- След пътуване от около 1 час по асфалт, завиваме на дясно и тръгваме по пращен планински път. В последния момент възстановихме запасите от вода – имам 3 литра – ще видим до къде ще стигне. След още около 1 час спираме за почивка и Тигърчето Алекс ни дръпва един разказ за това какво е станало в този район на Перу преди около 47 години. Земетресение от 7 степен – пълен ад. По склоновете със огромна скорост се е спускала каша от вода, кал, лед и огромни камъни. Не е имало никакъв шанс да се спасиш. Каквото е било на пътя на тази ужасяваща ливна, е било унищожено. Разбира се следите, които могат да се забележат сега са само огромните камъни, които странно стоят в зелените равнинни места. Не ти се вярва, че това е станало. Животът е взел своето, но е и дал своето – земята пак се обработва, пак има хора, които живеят по тези места. Лошото се забравя бързо. БЛАГОДАРИМ !!!
- За статистиката – през 1970 година имаше световно първенство по футбол в Мексико и България играе с Перу веднага след земетресението. Водехме с 2:0, а те-страдащите ни победиха с 3:2 в крайна сметка – малка подробност – мача се игра на почти 3000 м надморска височина. Второто полувреме нашите не можеха да ходят. Ето това е аклиматизация и наличието на кислород. И нас ни чака мач, но с природа...дано ние да се победителите ???